

Історія покинутих мрій

Не чекай, доки в твоєму житті з'явиться
чудо. Створи його сам.

Невідомий автор

I

Те, що інколи трапляється в нашому житті, - не просто випадковість, що урізноманітнює його, а доля, яка дає шанс змінити буденщину.

Можливо, нічого б не сталося тоді, але надто вже важким видався тиждень, щоб просто просидіти перед монітором комп'ютера, переглядаючи відео з випускного балу. Тому потрібно було вдихнути свіжого повітря, пройтися кілька разів однією і тією ж алеєю парку - як мале собаченя, що загубило слід господаря, і з «провітреною» головою повернутися до квартири, поринувши у фільм сну.

Надворі була осінь. Безмежна кількість листя лежала навкруги, проте все далі падала з дерев чергова порція кольорових листочків.

А в кожному вікні великих і малих квартир творилися історії, які заповнили газети, книги. Інколи дехто болісно сприймає те, що з ним трапляється, і не в змозі приймати рішення, але... саме в такі хвилини обов'язково хтось зателефонує і його історія стане світлішою.

Ось «її» історія.

Якщо тобі в спину кажуть, що ти нездара, і що б ти не зробила, це погано закінчиться, виникає відчуття, що потрібно це робити й надалі, аби довести не лише собі, а й усім, що те, що ти робиш - краще, що є у твоєму житті. Усі проблеми, які виникають, несуть у собі знак, який гармонійно (у будь-якому разі!) поєднується з твоєю долею. Як говориться, якщо не повіриш – не побачиш. Але з нею було все навпаки.

Сон - єдина для неї реальність, що існує замість «непотрібного» життя, яке оточує будинки на її вулиці, де сподіватися на те, що хтось потурбується про твоє майбутнє навіть за твої гроші – марна справа. Але вона вже давно в таке не вірить і не сприймає буденність, у якій живе. Ні, вона не божевільна, вона називає речі своїми іменами.

Надворі - кінець жовтня, холодна погода не дає забувати про неминуче настання зими, яка чекає - не дочекається, коли візьме у свої володіння життя простого люду.

Мабуть, елементарні речі називати складними словами – дилема сьогоденного суспільства.

Ця історія трапилася буденного дня і зайняла якусь долю секунди серед інших, розтягнутих у часі, проблем.

Все, чого зараз хотілося - якнайшвидше повернутись додому, де немає нікого, випити чашку гарячої кави і, заплющивши очі, забути про все на кілька годин. Забути про все і мріяти про щось... Добре було б, коли...

- Ой, вибачте, я... я не помітила вас, - знітилася дівчина, нашттовхнувшись зненацька на старого, в обшарпаному одязі, дідуся, який з'явився нізвідки.

- Не варто говорити про свої мрії, а то вони випадково можуть здійснитися... - сказав, посміхнувшись, дідуся, показавши своє зморщене обличчя.

- Що? Я... я нічого не...

- Звертай увагу на випадковості... - ледь чутно мовив дідок і зник за рогом п'ятиповерхівки.

Важко здогадатися, про що зараз думала ця рудоволоса дівчина, яка взагалі не зрозуміла, чи це була реальність, чи якийсь уривок з уяви. Однак саме це і було щось «інше», чого ще не було в її житті.

Думки «ні про що» перервав телефонний дзвінок. Вікторія (так звали дівчину) обережно дістала телефон.

- Алло?

- Вікторія, привіт, ти зараз де?

- Я... біля парку.

- А я була поряд і вирішила до тебе зайти, а тут - нікого, - відповів сумний голос у слухавці.

- Залишайся там, за дві хвилини буду, - промовила Вікторія.

Коли промотуєш плівку свого дитинства, здається, що воно носить формальний характер. Весь час переслідує відчуття, що має щось статися, щось дуже важливе, і твої дії, справи, які ти робиш, або про які ти думаєш, мають відіграти важливу роль... Але чомусь дедалі більше починаєш вірити у фантастику.

«...О, ах, цей дар... я завжди мрію про щось і від цього мені погано, бо це лише мрії. Який нестримний біль від того, що не дає тобі спокійно лягати спати, або думати на самоті...».

Навіщо така фантазія, коли від неї стає гірше... кажуть, що це дар, сумніваюся, що від цього можна отримувати задоволення.

II

- Сьогодні, мабуть, магнітні бурі, так голова болить, - сказала Оля, відсърбнувши з чашки гарячого чаю.

- Так... Як там Олег? - сумно запитала Вікторія.

- Добре. Завтра поїдемо з ним і Марійкою до свекрухи. Олег каже, що давно вона не бачила своєї внучки. У тебе щось сталося? Ти ніби в рот води набрала.

- Ой... вибач, просто щось дивне відбувається, - відповіла Вікторія.

- Вікторія, ну досить жити ілюзіями, потрібно сприймати реальність, а не свої мрії. Тобі 21 рік, а поспілкувавшись з тобою, складається враження, що 10, - сказала Оля.

- Ти мене не розумієш...

- Вікторія, я твій друг і тому хочу тобі допомагати, але ти не прислухаєшся до моїх порад.

- Я не слухала своїх батьків, бо вони не чули мене. Тоді ти мене розуміла, а зараз ви помінялися ролями, - сказала Вікторія, знову про щось задумуючись.

- Знаєш, три роки тому, коли ти пішла з дому, я тебе розуміла, а зараз переді мною інша людина. Що сталося? – запитала Оля.

- Не знаю. Останнім часом все, що мене оточує, стало схожим на ілюзію, замість людей – роботи, у яких не б'ється серце. Кожен день подібний на наступний. Вранці не хочеться прокидатися - просто немає сенсу...

- То почни щось змінювати сама і все навкруги стане іншим, кращим.

- Навіщо? Для чого? Все одно нікому це не потрібно.

- Що ти кажеш, Вікторіє? Поглянь на мене, - Оля, нахмуривши брови, продовжила, - це ж я, твоя найкраща подруга. Чому ти не говориш мені правди?

- Все, що я кажу, це і є правда... яку ти вважаєш дурницею! – вигукнула Вікторія, встаючи з-за столу.

- Ось так тепер ми з тобою розмовляємо? – запитала збентежена Оля.

- Краще тобі піти, - мовила Вікторія.

- Мабуть, ти маєш рацію. Даремно я прийшла, - сумно сказала Оля, встаючи з-за столу і взявши сумку, - коли ти зупинишся, то помітиш, що нікого біля тебе немає, лише твої мрії, які руйнують не тільки твоє життя, а й оточуючих.

- Тоді краще, щоб нікого біля мене не було, - відповіла Вікторія.

- Якщо це одна з твоїх мрій, то вона вже здійснилася, - промовила Оля і вийшла.

- Ні... це те, чого я боялася, - тихо сказала Вікторія.

За вікном чувся шум дощу, який ніби на всю країну передавав стан душі ще однієї покинутої на самоті людини.

Ледь помітно крізь темряву пробивалося світло ліхтарів, що так необережно посхилялися над невеличкими лавками біля багатоповерхівки. Що це - маленький, дрібненький дощик чи перші «краплі» сніжинок? Важко зрозуміти серед темряви осінньої ночі. Але один з ліхтарів зумів розгледіти похмуре обличчя самотньої дівчини. Вікторія сиділа на лавці, нібито не помічаючи вже мокрого одягу, холодних рук, проте ноги не хотіли йти в порожню квартиру. Не дивно, що вона не бажала, щоб там хтось був, і сама не хотіла там бути. Цілий день у чотирьох стінах - не можна дати волю думкам, емоціям.

Вікторія обережно дістала з кишені телефон, на годиннику - 22.30. Повільно вщухав дощ, а в багатоповерхівці навпроти одне за одним гасли вікна. Ось весела гамірна компанія заходить до першого під'їзду, а до останнього - літня жінка, обережно складаючи зонтик.

- Що ж, пора й мені, - сумно мовила Вікторія і, не поспішаючи, пішла вздовж алеї. Місто майже засинало, тільки інколи будинки тривожив гуркіт вантажівок, які проїжджали поблизу. А погода, немов розгніваний звір, ставала все суворішою, здіймався сильний і холодний вітер. Вікторія, прискоривши ходу, попрямувала додому.

Зайшовши до під'їзду свого будинку, вона почула з деяких квартир голоси сусідів. Вікторія підійшла до дверей з надписом 4б, що на третьому поверсі. Обережно дістала ключі, і раптом на її руку впав клаптик паперу, на якому побачила надпис - 24 листопада.

- Ой, вибач. Я така незграбна, - почувся голос. Вікторія підняла голову і побачила молоду дівчину, що стояла вище, на сходах.

- Та ні, нічого. Це, мабуть, твоє? - запитала Вікторія.

- Так, дякую, - відповіла дівчина, взявши папірець, і швидко почала спускатися сходами далі.

Вікторія зайшла в квартиру, яка привітала її холодним поглядом.

Цікаво, ми живемо в реальному світі чи там, де почуття лише імітуються? Напевне, останній варіант пасує більше. Важко щось комусь доводити за таких обставин. Адже якщо предмет є нереальним, то і люди, підлаштовуючись під нього, теж стають ілюзією, але хто ж хоче для себе якихось незручностей?

Все ж таки правду кажуть, що «неправильно названі речі лише додають світові нещастя» і не випадково трапляються курйози у твоєму повсякденному житті. То, можливо, все-таки потрібно з'ясувати, хто є хто?

Ранкове повітря якось по-особливому заповонило серце Вікторії. Сьогодні воно було іншим, більш справжнім, теплим. А на небі білі хмари якось необережно огорнули сонце, лиш невеличкий, ледь-ледь помітний, промінчик пробився, схиливши на землю своє сяйво. Все це підіймало настрої раптовим переходом. Вікторія навіть заздрила цим усміхненим людям, які думали, що промінь світить лише для них. Вона схилила голову, поглянувши на свою сумку зі щойно купленими продуктами і зрозуміла, що вона дійсно самотня, і її промінчик сонця давно погас.

Чомусь Вікторія пригадала свої сни. Ох... ці сни... Вона вбачала в них реальне життя, яке завжди прекрасне, де мрії збуваються, друзі постійно поруч, і рідні розуміють тебе. Це інший світ, який доступний далеко не всім. Хтось скаже - це нереально, ти захворіла, але ніхто не в змозі заборонити тобі їх бачити. У снах можна мріяти про все, що завгодно, і бути впевненим, що воно здійсниться. Так, це краще, аніж щоразу втрачати надію в реальному житті, де мрії розбиваються як скло об каміння, і все на дрібніші шматочки. Хіба реальний світ може здійснити те, задля чого ти прокидаєшся вранці і взагалі живеш? Може, але занадто він використовує ці крихкі мрії людей і не кожен може протистояти тому, що суперечить його душі. Шкода й те, що не завжди людина розуміє, яким чином вона досягла своєї мрії і озирається вже надто пізно, коли позаду залишаються сумні, сповнені болю та сліз очі рідних, друзів і просто випадкових людей, яких, можливо, вона знала кілька хвилин, але цього вистачило для того, щоб зіпсувала їм ціле життя.

Сни Вікторія були світлими, не такими, якою була реальність, і вони завжди ніби хотіли про щось її попередити або від чогось захистити. Недарма сон допоміг Вікторії спізнитися на літак, який розбився, або у випадку, коли їй приснився вихід із заваленої шахти, на якій стався вибух, і через кілька годин вона врятувала багатьох людей. Їй здавалося, що все це не просто так, а близькі їй люди сміялися услід. У реальному світі такі як Вікторія стають зайвими, а уві сні вони ніби проживають справжнє життя. Там все, що їх оточує, здається набагато кращим.

Раптом Вікторія почула чіткий звук сигналу машини, потім - ледь відчутний біль, і перед очима все зникло.

Інколи навіть не підозрюєш, що може з тобою статися в наступний момент, і в ту ж хвилину відчуваєш, що щось змінюється, щось не так.

Ш

- Прокидайся, - почувся голос.

Вікторія, ледь-ледь розплющивши очі, побачила усміхнене обличчя жінки.

- О, вона прокинулась, - знову заговорила та і поглянула туди, де на стільці сидів якийсь чоловік. - Раді вітати тебе тут, Вікторіє. Тільки не лякайся і не хвилюйся.

- Усе, досить, Маргарито, я впевнений, що ти її вже заспокоїла, - сказав чоловік, підіймаючись зі стільця.

- Добре, але мені ще дуже хочеться з тобою поговорити, тому пізніше я обов'язково зайду, - погодилась жінка і пішла.

На Вікторії було біле плаття з широкими рукавами. Усе навколо - світлого забарвлення. Невелика кімната, де крім ліжка, стільця і стола нічого не було. Чоловік узяв стільця і, поставивши його ближче до ліжка, сів.

- Де я? Що сталося? Здається, я вас вже десь бачила... - намагалася пригадати Вікторія, напруживши зір.

- Ти завжди ставиш багато запитань, - посміхнувшись, відказав старий.

- Завжди... звідки ви знаєте? – запитала Вікторія і пригадала. - То це ж з вами я зустрілася тоді на вулиці, біля мого дому, ви ще тоді щось дивне про мрії сказали!

- Ну, якщо ти вже згадала про мрії, то я про них можу сказати більше, ніж ти знаєш і, власне, через які ти тут опинилася.

- Тут, тобто, де? – запитала Вікторія.

- У сні. Там, де ти мрієш, радієш, там, де ти інша.

- Я не розумію... - прошепотіла Вікторія.

- Нічого, у тебе буде час, щоб зрозуміти. А зараз вставай, до тебе прийде Маргарита. Вона любить говорити, тому зможе відповісти на деякі твої запитання. А я маю інші справи, - сказав старий і вийшов, а натомість знову увійшла жінка.

- Ну же, Вікторіє, підіймайся, – мовила вона, посміхаючись.

- Навіщо?

- Прогуляємося, - відповіла Маргарита.

Вікторія встала і пішла за нею. Двері вели в чудовий сад, де весело бігали діти і, сидячи на лавках, відпочивали дорослі.

- Чому всі в білому? – запитала Вікторія.

- Цей колір відображає чистоту і щирість їхніх мрій, - відповіла Маргарита.

- То де ми зараз? На психіатричне відділення якось не дуже схоже...

- Ти смішна, Вікторіє. Ми зараз у сні, швидше, у твоєму. Не кожен із них бачить один одного, лише дехто, - пояснила жінка.

- То чому ж я їх бачу?

- Ці люди свідомо сплять, а тебе збила машина, тому підсвідомість створила не простий сон, а інший, який допоможе тобі, - промовила Маргарита.

- То я мертва? – тремтливим голосом запитала Вікторія.

- Ні, поки що.

- Що це означає?
- Про це тобі розповім не я. Може, ще якісь запитання? – поцікавилась жінка.
- Хто той чоловік, з яким я розмовляла? Я його бачила там... біля свого дому.
- О, у нього багато імен. Тобі пощастило, не з багатьма він зустрічається там, у реальності.
- Він - людина? – з недовірою запитала Вікторія.
- І людина також. Зазвичай на нього кажуть Провідник. Щодо мене, то я лише проекція, яка допомагає таким, як ти, - пояснила жінка.
- Є ще?
- Ні. Зараз залишилося дуже мало людей, які щиро вірять у сни, мрії, і для них вони дорогоцінні, як і для тебе.
- Для чого я тут? – запитала Вікторія.
- Про це запитаєш у Провідника. Знаєш, не варто недооцінювати поради близьких людей.
- А в мене нікого не залишилося, - із сумом у голосі сказала Вікторія.
- Тут ти помиляєшся і згодом це зрозумієш. Але про це - потім, а зараз нам пора, - промовила Маргарита, показавши на лавку, де сидів Провідник.
- Ну, як тобі наш сад, Вікторіє? – запитав, коли вона підійшла ближче, але вже без Маргарити, яка відразу кудись зникла.
- Дивний, як для хворих людей, - відповіла дівчина.
- Хм... цікава аналогія. Але не забувай, таким його хочуть бачити самі люди, - пояснив він.
- Для чого я тут? – запитала Вікторія, сідаючи на лавку.
- Це, напевне, саме те запитання, на яке Маргарита не дала відповіді, - посміхнувшись, мовив Провідник.
- Не лише, але все-таки.
- Я можу відповісти тільки на три твої запитання, тому сама вирішуй, на які, - сказав чоловік, трохи насупивши брови.
- Саме це і буде першим, - не задумуючись, випалила Вікторія.
- Цей нещасний випадок - тебе збила машина, дає тобі шанс змінити життя. Для цього ти повинна знайти три свої мрії серед усього, що тебе тут оточує і оточуватиме далі, але не просто знайти, а й відгадати. До тебе дивні сни почали приходити десь 4 роки тому, серед них усіх ти повинна віднайти частини тих трьох мрій, про які вже встигла забути. Пам'ятай, деякі елементи сну ти зустрічала в реальності.
- 4 роки - це багато, як я можу пригадати, що тоді мені снилося, а що зустрічалося в реальності? – запитала Вікторія.
- Ті сни, які варто брати до уваги, ти дуже довго пам'ятала. Ти не могла їх забути впродовж тижнів.
- Я не розумію. Мені потрібно тут знайти мої ж мрії, але ж у мене їх багато було, - сказала розгублено Вікторія.
- Вони не дають тобі спокою впродовж років, але ти маєш відрізнити бажання від мрії.
- Якась нісенітниця, - сказала Вікторія.

- Ти щодня про щось мріяла і навіть не намагалася здійснити це в реальності, - промовив чоловік.

- Ні, це не так. Я пробувала, але...

- Ти боялася знову важко падати після кожної невдачі, тебе це лякало, ти втратила через це родину, потім друзів, ти навіть не боролася зі своїми невдачами, ти просто перед ними зупинялася і на цьому все завершувалося. Я хочу тобі допомогти, щоб ти навчилася боротися за своє щастя, - сказав Провідник і встав.

- У світі люди звикли зраджувати близьких, руйнувати їхнє життя, щоб лише досягнути поставленої цілі, а я так не хочу, - сказала Вікторія, також піднявшись.

- Для цього ти сама повинна щось змінювати і люди навколо теж будуть мінятися. І пам'ятай - дуже важливо **вірити**, що ти можеш це зробити.

- А хіба віри достатньо? - здивовано запитала Вікторія.

- Я не можу відповісти, три запитання вже закінчилися, але я впевнений, що ти впораєшся. Подумай, що це може означати, - сказав Провідник. - У тебе зовсім мало часу, тому починай вже.

Раптом все змінилося. Вікторія стояла на вулиці посеред якогось міста, довкола ходили люди, їздили машини. Все, що було до цього, зникло разом із Провідником.

- Що тепер робити? - запитала сама себе Вікторія.

- Шукати, - відповів хтось позаду.

Вікторія швидко обернулася і побачила хлопця в дивному капелюсі, який тримав невелику коробку.

- Це ти до мене? - здивувалася Вікторія.

- Ти ж мене запитала, - відповів хлопець.

- Зовсім ні, я навіть не бачила тебе, - промовила Вікторія.

- А зараз побачила? Ну добре, мене звати Ніхто. Я тобі допомагатиму, бо крім мене тут ніхто нічого не знає. Що тобі потрібно знайти - парк з двома алеями, одноповерховий будинок чи магазин допомоги - я все знаю.

- Магазин допомоги? - запитала, посміхаючись, Вікторія.

- Ну, це місце, де пропонують щось допомогти полагодити.

- Ще не знаю, але обов'язково дізнаюся, - сказала дівчина.

- А в тебе немає вибору, - мовив Ніхто.

IV

МРІЯ ПЕРША

- А ці люди бачать нас? - запитала Вікторія.

- Ні, крім тих, які будуть потрібні тобі, - відповів юнак.

- З чого ж починати? - розгубилася дівчина.

- Спочатку ти маєш розгадати загадки, які зможуть тобі дати підказку, - сказав хлопець, показавши на коробку, яку тримав.

- Які загадки?

- У цій коробці є три загадки, що є ключами до відгадки трьох мрій. Ти повинна відгадати першу, щоб перейти до наступної, а якщо цього не зробиш - все пропало, - сказав хлопець підносячи коробку, - тягни.

Вікторія опустила руку в коробку і обережно дістала звідти невеличкий папірець синього кольору.

- Читай, - сказав хлопець.

«Дзинь-дзинь,
дзинь-дзинь,
Щось так вітає всіх,
Було твоїм і враз стало чийось,
Десь клоун кульки підкидає
й загадку трохи розкриває»

- Що це означає? – здивовано запитала Вікторія.

- Не знаю, пригадуй спочатку щось схоже у снах, а потім згадаєш, що було схоже в реальності, - відповів Нікто.

- Клоун мені точно ніколи не снився, - замислено мовила дівчина.

- Можу тобі лише сказати, що це останнє, що ти бачила в реальності, - підказав хлопець.

- Що ж може вітати всіх? – міркувала Вікторія, - Це, напевне, дзвіночок, що висить біля дверей і дзвонить, як тільки хтось заходить у приміщення чи виходить...

- О, це дуже весело, зараз такі є майже в кожному ресторані, - підтримав Нікто.

- Ресторан... точно, ресторан. Як же я могла забути?

- Тобі потрібен ресторан? Тут їх чимало, - сказав хлопець.

- Та ні. Колись у мене був ресторан, я його сама створила, після того як мені виповнилося 19...

- Два роки тому, - підрахував юнак.

- Так. Мені допомогли друзі, які потім його в мене і забрали, - сказала з сумом Вікторія.

- Що сталося?

- Одного дня до мене прийшли і сказали, щоб я показала документи на ресторан. Я показала, а вони виявилися несправжніми. А в договорі, який, на диво, був справжнім, зазначено, що якщо я з якихось причин не зможу управляти рестораном, він переходить у власність іншим людям, у моєму випадку - двом моїм друзям, - пояснила Вікторія.

- Ти впевнена, що це вони все влаштували? – запитав хлопець.

- Спочатку я не могла в це повірити, але одного разу я випадково підслухала їхню розмову. Вони казали, що я ніколи не повинна дізнатися, що справжні документи вони забрали собі, а підробку віддали мені. Я тоді нічого їм не сказала, просто пішла, і ось уже кілька місяців, як у мене немає ресторану, - розповіла з сумом в голосі дівчина.

- І ти так просто віддала їм свій ресторан?

- Я б усе одно нічого не могла довести і біля мене не було нікого, хто б міг допомогти.

- А як же Оля? Вона тебе тоді підтримувала, завжди була поруч, навіть менше часу проводила із сім'єю, щоб ти не страждала самотня, - нагадав хлопець.

- Я боялася помилитися знову, - сказала Вікторія.

- Але - не довіряючи нікому, сам нічого не отримуватимеш.

- Тепер розумію...

- І ти хочеш повернути ресторан? – поцікавився хлопець.

- Так, звісно.

- Ну що ж, ти розгадала першу половину загадки, а що далі?

- Я не розумію, до чого ж тут клоун? – вигукнула Вікторія.

- Суть цих загадок полягає в тому, що в першій частині ти повинна відгадати, про яку мрію йдеться, а в другій знайти те, що наблизило б тебе до її здійснення, - пояснив хлопець.

- Я не бачила останнім часом навіть нікого схожого на клоуна, не... стоп! Дівчина, що живе в моєму домі, одним поверхом вище, здається, працює в цирку, але все одно нічого не розумію, як я її можу знайти?

- Тут, у місті, нечасто зустрінеш клоуна, а якщо і є, то вони міняють своє розташування на вулицях. Може, вона тобі щось казала чи давала? – намагався допомогти Ніхто.

- Ні, лише... вона випустила з рук якийсь папір, а я його впіймала. Не знаю, що там було, тільки помітила число - 24 листопада, і все, - пояснила Вікторія.

- Я знаю лише вулицю з таким числом, і не більше, - замислено промовив хлопець.

- Існує вулиця з такою назвою? – здивувалася Вікторія.

- Тут ще й не таке зустрінеш.

- Ну то що, ідемо? – запитала Вікторія.

- Так, тут недалечко, - відповів хлопець і вони попрямували дорогою.

Це місто було досить дивним і важко було сплутати його з реальністю. На вулицях було багато людей, які між собою не розмовляли і були ніби запрограмовані машини, яким наказано лише з певного місця до певної точки просто ходити, але справжніх звичних машин на дорогах не було. Будинки були різні за формою і мали кумедний вигляд. Одні були круглої форми з такими ж вікнами, інші – високі, чотирикутні, а були й зовсім малі помешкання. І все - як люди, так і будинки, були білого й синього забарвлення. Інший одяг був хіба що у хлопця, який крокував поряд з Вікторією - Ніхто був одягнений у яскраві відтінки, а його кумедний капелюх не давав Вікторії спокою. Він дещо нагадував карликовий балабон, тільки цей майже торкався землі.

- У тебе цікавий капелюх, - сказала, посміхаючись, Вікторія.

- Дякую. Мені всі так кажуть, я його виграв у карти. Ну от ми й прийшли, - сказав хлопець, показавши рукою на вулицю.

Дивно. Але Вікторія помітила, що тут не було жодної людини, лише в кінці вулиці хтось підкидав кульки.

- А чому тут нікого немає? – запитала Вікторія.

- Напевно, так потрібно. Що, ідемо? – запитав хлопець.

- Так, - сказала Вікторія.

Коли вони підійшли ближче, то побачили клоуна, який підкидав кульки.

- Та це ж... - намагалася щось сказати Вікторія.

- Той клоун, про якого говорилося в загадці, - закінчив думку хлопець.

- Це дівчина, яка живе в моєму домі поверхом вище, це в неї тоді впав папірець, на якому була назва цієї вулиці, - здивовано промовила Вікторія.

- Ну от тобі й взаємодія сну з реальністю, - сказав, посміхаючись, юнак.

- Я можу з нею говорити? – запитала Вікторія, коли вони були вже біля клоуна.

- Ні, вона сама скаже те, що потрібно, і не більше, - відповів Нікто.

Підійшовши ближче, дівчина припинила підкидати кульки і сказала:

- Візьми цю кульку, вона допоможе тобі, - і простягнула кульку синього кольору.

- Що я повинна з нею робити? – запитала Вікторія.

- Відкриєш її і дізнаєшся, – сказала дівчина і знову почала жонглювати.

Вікторія обережно покрутила кульку і дістала звідти згорток паперу:

«Пройде одна хвилинка,
Зникне одна частина,
Пройде друга хвилинка,
Зникне остання частина,
Вулиця стане малою,

Якщо ти не промовиш назви тої»

- Це знову схожа загадка? – запитала Вікторія.

- Так, але це ще та, перша мрія, - відповів хлопець.

- Та що ж це може бути? Є якісь дві частини... напевно, це два слова і мені їх потрібно вгадати, - замислилася дівчина.

- Не забувай, у тебе лише дві хвилини, точніше, - сказав хлопець, поглянувши на годинник, - одна хвилинка п'ятдесят вісім секунд.

- Але ж це може бути що завгодно! - збентежено вигукнула Вікторія.

- Не забувай, це пов'язано з твоєю мрією, - нагадав хлопець.

- Я не маю уявлення, що це за два слова, пов'язані з моїм рестораном, - сказала Вікторія, роздумуючи, - два слова, два... може, це назва ресторану?

- Не знаю, у тебе одна хвилинка, - сказав байдуже юнак.

- А може, прізвище й ім'я моє як власника... колишнього, або теперішнього?

- Ну, то яка твоя відповідь? – запитав хлопець.

- Нехай буде назва ресторану – «Кухня мрій», - сказала, вагаючись, Вікторія.

- Точно?

- Так, - більш упевнено підтвердила вона.

- Ну що ж, - сказав хлопець і, клацнувши пальцями, продовжив, - пішли.

- Куди? Я правильно назвала?

- Так, це ж твоя мрія. То ж ідемо до неї, - сказав хлопець і вони пішли вздовж вулиці.

За кілька кроків Вікторія зупинилася. Перед нею було приміщення темно-червоного кольору з великими вікнами, а на вивісці надпис - Ресторан «Кухня мрій».

- Ну що, впізнаєш? – запитав хлопець.

- Це мій колишній ресторан, - з сумом в голосі мовила Вікторія.

- Чому? Ти ж повірила у свою мрію, тепер він - твій.

- Мій? Але... а хто там сидить? Це ж... - не договорила Вікторія.

- Так, це його власники, колишні. Ну що, пішли, почуємо, про що вони говорять, - сказав хлопець і рушив до дверей.

- А вони нас бачать?

- Ні, - відповів Нікто.

Зайшовши до ресторану, Вікторія помітила, що майже все після неї змінилося - столики, барна стійка, навіть меню, яке лежало на столі в розгорнутому вигляді, було геть іншим.

- Дивно, що вони ще назву ресторану не змінили, - сказала Вікторія.

За одним зі столиків сиділо двоє чоловіків, а за іншим, трошки далі, якась дівчина пила каву.

- Ми збільшили витрати, але прибуток став меншим, - сказав перший чоловік.

- Це їхній новий кухар, - мовив Ніхто до Вікторії і сів за сусідній столик.

- Це ти винен - казав мені, що, змінивши меню, ти його заповниш новими кулінарними шедеврами, а що ми маємо в результаті – майже ніхто до нас не ходить, – сказав другий чоловік, що був більш офіційно одягнутий.

- Упізнаєш? – запитав Ніхто Вікторію.

- Сергій Прохоров, новий власник і колишній однокласник. Його татко завжди давав йому те, що він захоче, - промовила Вікторія, також сідаючи за столик.

- Я не знаю, може, про це потурбувався колишній власник цього кафе? – запитав перший чоловік.

- Ні, це виключено, Вікторія на таке ніколи не піде, я її з дитинства знаю, - запевнив Сергій Прохоров.

- Дитинство? Сергій, ви вже не діти, часи міняються і...

- Ні - і крапка. Такі люди не міняються. Я віддам їй назад ресторан, - сказав Сергій.

- Ви з глузду з'їхали, а як же все те, що ваш батько зробив для того, щоб отримати цей ресторан, як же все це? – запитував схвильовано інший чоловік.

- Мій батько лише заплатив гроші, а всю роботу зробили інші люди. А якщо ти турбуєшся про те, що залишишся без роботи, то даремно - куплю інший ресторан, і цього разу - сам, - сказав Сергій.

- Ну, як знаєте. А що ви скажете Вікторії? – поцікавився чоловік.

- Скажу всю правду і її право – розгніватися на мене. Я вже багато разів про це шкодував і початок банкрутства ресторану це підтверджує, - сказав Сергій.

- Гадаєте, вона вам повірить знову, після того, як ви їй дали підроблені документи першого разу?

- Не знаю, її право, - промовив Сергій і вийшов з ресторану, а за ним і другий чоловік.

- Ти ж знала, що він ніколи тебе не зрадить, але маленька деталь змінила все, так? – запитав Ніхто, встаючи з-за столу.

- Тоді занадто в багатьох людях я розчарувалася, - відповіла Вікторія, також піднімаючись.

- Бачиш, а все могло закінчитися набагато раніше, але ти не хотіла боротися за свою мрію, - промовив хлопець.

- Тепер я розумію, дякую, - сказала Вікторія.

- Мені нема за що, це все ти. Ну що, ідемо, на тебе чекають ще дві мрії, - сказав хлопець і вийшов з ресторану.

Вікторія ще раз окинула поглядом залу ресторану, усміхнулася і також вийшла на вулицю.

МРІЯ ДРУГА

Коли розпочинаються великі проблеми і ти розумієш, що можеш допомогти комусь з їх вирішенням, виникає відчуття якогось обов'язку і страху... страху перед смертю, яку ти боїшся пришвидшити своїм незначним промахом.

- Ну що, ти готова до наступних загадок? - запитав хлопець і відкусив шматок морозива.

- Чому ти можеш тут їсти морозиво, а я - ні? – здивувалася дівчина, посміхаючись.

- Ну, бо це моя територія, мій сон, або мрія, - як завгодно можна називати, - відповів той.

- Тобто ти не існуєш як людина?

- Можеш перевірити. Я з крові і плоті, відчуваю радість, біль і... чудовий смак морозива, - сказав хлопець.

- Мені ніхто не повірить, коли я розповім про все, що зі мною трапилося, - промовила Вікторія.

- Звичайно, бо це сон - для декого, але ми обоє знаємо, що являє собою цей сон.

- Напевно, - сказала Вікторія.

- Ну, то тягни наступну загадку, - сказав хлопець простягаючи коробку.

Вікторія обережно витягнула листка із загадкою:

«...і він буде жити, якщо цього захочеш ти...

...і підтримають тебе ті, кого знаєш ти...

...і дві цифри підкажуть, де знайти відповіді тобі...

...і лише тоді все зрозумієш ти...»

- Я знаю, про що ця загадка... - сумно сказала Вікторія.

- Невже? – зацікавлено запитав хлопець, забравши коробку.

- Не знаю, чи змогла мене зрозуміти Оля після того як я, обіцяючи допомогти її хворій доньці, просто сказала, що не можу ризикнути.

- Але ти на цьому не зупинилася? – запитав Ніхто.

- Я знала, що якщо протягом 8-ми місяців її хворій дворічній дитині не зробити операцію, то вона не проживе й року. Немає нічого гіршого, коли бачиш смерть своєї дитини і нічого не можеш зробити.

- Ще не все втрачено, ти знайшла людину... - сказав хлопець.

- Так... і злякалася через те, що не впевнена, чи виживе дитина. Якщо ні, то я не знатиму, як жити далі.

- І це тобі не дозволило прийняти правильне рішення, - здогадався хлопець.

Вікторія пригадала той вечір, коли Оля розповіла про хворобу своєї дівчинки, як вона її заспокоювала. А наступного дня пригадала лікаря, який міг би допомогти, але дізнавшись, що після таких операцій, яка потрібна хворій дитині, виживають одиниці, чомусь засумнівалася.

- То ти не готова ще раз спробувати допомогти? – запитав хлопець.

- Ні, готова, - відразу відповіла Вікторія.

- Тоді з чого розпочнемо?

- Тут говориться про якісь цифри... що ж це може бути? – розмірковувала Вікторія.

- Пригадуй, що було того дня, коли твоя подруга повідомила про хворобу, - сказав Нікто.

- Коли вона пішла, наступного дня я думала, чим можна допомогти... До мене прийшла сусідка, я їй розповіла про дитину і... - Вікторія замислилася.

- ... і? – запитав хлопча.

- Сказала, що її дочка - лікар, працює за кордоном і зможе допомогти. Дала мені номер телефону.

- Ти зателефонувала?

- Наступного дня. Вона дала свою адресу електронної пошти і я з нею листувалася. Розповіла про хворобу і за кілька днів вона мені написала, що зможе допомогти...

- Що для цього було потрібно? – запитав хлопець, скориставшись паузою Вікторії.

- Щодо грошей, то вона сказала, що це буде безкоштовно. У них там при лікарні діє організація, яка допомагає матеріально всім дітям, меншим 4-х років. І мені залишалося лише сказати номер телефону Олі або адресу, - розповідала Вікторія, нахмуривши обличчя.

- І на цьому допомога найкращій подрузі закінчилася, - скептично резюмував Нікто.

- Я... я не знаю. Після того як я дізналася, що шанси дорівнюють нулю і...

- ...подумала, що краще вона поживе довше без операції, ніж швидко помре на операційному столі в чужій країні, у лікарні, яку порекомендувала ти, вірно? – запитав хлопець, перебивши те, що хотіла сказати Вікторія.

- Так, - зі сльозами в очах промовила Вікторія, - але я помилялася. Якщо це був єдиний шанс, який би допоміг, а я його прогавила, то собі цього ніколи не пробачу.

- Краще щось, ніж нічого, - сказав хлопець.

- Так. Отож... це все, що було з цим пов'язане, - сказала Вікторія.

- Ні, повинно бути ще щось... пов'язане з цифрами, - запевнив хлопець.

- Може... 46?

- Це твоя відповідь? – запитав хлопець.

- Та...к, - невпевнено сказала Вікторія.

- Ну, тоді ідемо, - запропонував хлопець, прямуючи у під'їзд будинку навпроти.

- Ти.... Та це ж мій будинок... а що ми тут робимо?

- Ну, ти ж сама назвала номер своєї квартири, - сказав хлопець, заходячи у під'їзд.

Будинок, під'їзд, квартири – усе виглядало справжнім.

- А що ми тут забули? – запитала Вікторія, увійшовши до квартири.

- Будемо шукати твої листи, - відповів хлопець і попрямував до кімнати Вікторії.

- Які листи?

- Електронні, - мовив Нікто, сівши за стіл, на якому був відкритий ноутбук, - подивимося, де в нас листи до лікаря.

- А... звідки.... ми ж не у реальності знаходимося і...

- Не можемо відправити листа лікареві з адресою твоєї подруги? – запитав, перебивши Вікторію, хлопець.

- А що, це можливо?

- Тобі залишається лише вписати адресу, - переконливо відповів юнак, підводячись з-за столу.

Вікторія поволі сіла на його місце. Перед нею був чистий лист із вписаною адресою лікаря.

- Пам'ятай, якщо ти не хочеш цього зробити, воно не здійсниться, - сказав хлопець, стоячи поряд.

- Ні, третього шансу в мене вже точно не буде, - рішуче відповіла Вікторія і, вписуючи адресу, додала: «Ви - остання надія». І один натиск на кнопку миші - лист відправлено.

- Ну що ж, тепер ти врятувала одне життя, - сказав хлопець, виходячи з квартири.

- Але ще не відомо, чи операція допоможе, - сказала Вікторія, прямуючи за хлопцем.

- Ти вже допомогла.

- А зараз що? – запитала Вікторія, коли вони вийшли на вулицю.

- Усе, - відповів хлопець.

- А ще одна загадка? - запитала здивовано Вікторія.

- Все, вона розгадана, - переконливо мовив юнак.

- Я не розумію.

- Скоро зрозумієш. Радий був співпрацювати, - відповів хлопець.

Вікторія хотіла щось запитати, але все зникло, залишилася лише якась біла прірва.

V

«Все, що не робиться, робиться на краще» - завжди переконувала сама себе Вікторія і все більше в цьому розчаровувалася.

У ту саму хвилину, коли зник хлопець, вона розплющила очі і побачила крапельницю і... Олю. Голова страшенно боліла, а в праву руку була засаджена голка крапельниці.

- Вікторія, ти прокинулась, - зраділа Оля.

- Олю, я в лікарні? – ледь промовила Вікторія.

- Так, тебе машина... збила, але нічого страшного, все найгірше - у минулому. Лікар сказав, що ти кілька годин поспиш і вже через два дні тебе выпишуть.

- Я не пам'ятаю, як я потрапила під машину, - сказала Вікторія.

- Мабуть, це шок. Той, хто тебе збив, був тут, сказав, що ти переходила дорогу не там, де це дозволено, добре, що він їхав не швидко. Дивно, що він тебе збив і поїхав, навіть не зупинився, - розповіла Оля.

- Можливо, злякався.

- Він щось таке мені і хотів сказати, вибачався. Є свідки, які підтверджують його слова. Викликав швидку якийсь хлопець, і він був тут, залишив квіти, я у вазу тобі поставила. Чому ти хотіла вмерти? – запитала Оля, сідаючи на ліжко.

- Я не хотіла... - промовила Вікторія, кинувши погляд на вазу з квітами, з якої виднівся листочок паперу.

- У квітах якась записка, - сказала Оля, помітивши, куди дивиться подруга. Вікторія підвелась і взяла записку, на якій був напис: «Одужуй», підписано «Ніхто».

- То це все-таки був не сон... - про себе мовила Вікторія.

- Що? Що там написано? Ти знаєш, хто це? – нетерпляче розпитувала Оля.

- Реальність, - відповіла Вікторія.

- Знову ти починаєш.

- Як там твоя донька? – змінила тему розмови Вікторія.

- О, я забула тобі сказати. Чому ти мені не сказала, що шукаєш лікаря, тобто, допомагаєш? – запитала Оля.

- Вона телефонувала тобі?

- Так, операція через два тижні... - сказала Оля, нахиливши голову і ледь стримуючи сльози, - це остання надія, вони ще й зроблять для нас все безкоштовно.

- Ти і твоя сім'я на це заслуговуєте.

- Дякую, - сказала Оля, обійнявши Вікторію. - Ще забула тобі сказати, що там, за дверима, твої батьки. Вибач, але я їм сама зателефонувала.

Вікторія з сумом нахилила голову.

- Ти повинна з ними поговорити, не муч їх і себе, - сказала Оля.

Вікторія похитала головою.

- Зрозумій, якби ти була їм байдужа, то не думаю, що вони приїхали б і чекали три години. Тому не руйнуй їхню єдину надію. Я їх зараз покличу, а ти тим часом спробуй зрозуміти - для чого тобі потрібна ця розмова, - сказала Оля і вийшла.

Невдовзі до палати увійшли жінка й чоловік.

- Привіт, доню, - сказав батько, підійшовши і обійнявши дочку.

- Привіт, - відповіла, усміхнувшись, Вікторія.

- Ми принесли тобі фрукти й сік, - сказала мама, підійшовши до столу і викладаючи все з пакету. - Вітаміни тобі зараз знадобляться, - продовжила вона.

- Так, - зніяковіла Вікторія.

- Як ти відчуваєшся? – запитав тато, сідаючи в крісло поряд з ліжком.

- Добре, тільки якось незручно, коли голка у вену застромлена.

- Ну, це не страшно - так буде не завжди, - відповів батько.

- Медсестра казала, що через 10 хвилин вже забере крапельницю, - сказала мама, також сідаючи поряд.

- Вікторіє, скажи, що трапилось? Якщо це ми винні... - намагався щось сказати тато.

- Ні, ви тут ні до чого. Я просто не помітила машину, поспішала.

- Доню, давай ти вже повернешся додому, досить нам вже сваритися, що було - то було, і не потрібно знову все минуле пригадувати, нумо дивитися вперед, - запропонувала мама.

- Добре, краще буду пригадувати те, що я залишила, ті невиконані бажання і мрії, і, нарешті, спробую зрозуміти та сформулювати мету свого життя, - сказала Вікторія.

- Щодо мрій, - продовжила мама, - то хотілося б інколи допомагати тобі в їх реалізації, бо ми навіть не знали, що в тебе був і... вже є свій власний ресторан.

- А звідки ви дізналися, Оля не могла вам розповісти, - поцікавилася Вікторія.

- Сергій Прохоров, ти з ним в одному класі вчилася. Він приходив до нас додому, думав, що там тебе застане, бо ти не відчиняла, коли він приходив до тебе на квартиру. Тоді ж він нам розповів, як отримав твій ресторан, і що дуже жалкує, що так вчинив. Віддав документи і сказав, що вони вже справжні, і тепер лише ти - власник ресторану, - розповів тато.

- Я знала, що він колись повинен це зрозуміти, - сказала Вікторія.

Раптом відчинилися двері і увійшла Оля.

- Ну що, помирилися? А то вже медсестра двічі хотіла заходити, я вже не можу її стримувати, - сказала Оля, посміхаючись.

- Ми вже йдемо, - сказав тато. - Завтра ми знову до тебе приїдемо, - звернувся він до Вікторії.

- Так, відпочивай, - мовила мама на прощання і вони вийшли.

- Ну все, і я піду, - сказала Оля.

- Дякую, сподіваюся, що надалі все буде добре, - сказала Вікторія.

- Тепер я робитиму все можливе, щоб так і було, а то я вже не знаю, що має статися, щоб знову вас всіх помирити.

- Думаю, що далі ми будемо розумітися краще, - сказала Вікторія.

- Добре, бувай. Я завтра зайду, - кивнула Оля і вийшла.

- Бувай, - відповіла Вікторія.

Вікторія залишилася наодинці з думками про все те, що трапилося з нею за кілька годин. Як же, виявляється, сні можуть змінити свідомість людини, яка абсолютно розчарувалася в реальному світі! Яким він став для неї? Справжнім? Ілюзією? Напевно, і тим, і іншим. Розпач приходить до кожної людини, як тільки вона зустрічається з проблемами, які не в змоззі розв'язати. Але Вікторія знала, що реальний світ, яким би він не був насправді, не може допомогти здійснити мрії. Лише своїми зусиллями ми досягаємо поставленої мети. Країна не може або не хоче іти назустріч тим людям, за допомогою яких вона існує, шкода, що вона сама цього не розуміє.

Вікторія розділила своє життя на «до» і «після» аварії. Вона не хоче пригадувати те, що було «до» і тому з радістю пам'ятатиме кожну хвилину, яка буде «після».

VI

Ці кілька подій, що відіграли важливу роль у долі Вікторії, змінили її уяву, відчуття та почуття. Вона навчилася цінувати і берегти те, що було їй дано від дитинства, тому інколи доводиться пережити біль, щоб зрозуміти, навіщо він був потрібен. З першого погляду все, що сталося, схоже на фантастику, але чим був для неї світ, доколи сон допоміг не втратити надію в реальний світ, що існує в пам'яті кожної людини, на картах кожної країни і в серцях кожного громадянина. Це все має пояснення, і те, що сталося, теж.

Вікторія прокинулася від стукоту дверей, які зачинялися, але в палаті нікого не було. Вона думала, що це їй здалося, але помітила на столі білий конверт із надписом «ВІКТОРІЇ». Підійшовши і взявши конверт, Вікторія обережно відкрила і прочитала: «Сьогодні о 15.00, у парку біля лікарні», підпис - «Провідник».

- Нічого не розумію, - сказала Вікторія, поглянувши на годинник, на якому було вже 7.30.

Вона швидко вибігла у коридор, але там, крім медсестри, нікого не було.

- Вам погано? - запитала та, побачивши дівчину.

- Ні. Скажіть, хто тут був, хто щойно вийшов з моєї палати? – вигукнула Вікторія.

- Я нікого не бачила, - відповіла медсестра.

- Але ж ви не могли не помітити, - спробувала щось сказати Вікторія.

- Хвора, поверніться в палату, ще дуже рано.

- Добре, - погодилась дівчина.

Вікторія лягла в ліжку і почала пригадувати якісь деталі зі сну, але чим далі думала, тим більше розуміла, що те, що з нею сталося, не можна назвати сном.

Раптом вона почула голос у коридорі.

- Та я на хвилину, і все!

- Ще не можна, хворі сплять. Я головного лікаря зараз покличу, - чувся інший голос – медсестри.

- Кличте, а я тим часом з деким поговорю, - почувалась відповідь і в палату до Вікторії зайшла Оля.

- Оля? Щось трапилось? – здивовано запитала Вікторія, сховавши лист під подушку.

- О, привіт, я знала, що ти не спиш. Уявляєш, мене не хотіли впускати. Казали, головного лікаря покличуть, та нехай, він мій знайомий, тому нічого не буде, - сказала Оля, сідаючи на ліжку.

- Ну, ти як завжди, але що все-таки трапилось? – запитала, посміхаючись, Вікторія.

- Вчора, коли я повернулася додому, мені зателефонував лікар, ну, той, якого ти знайшла.

- Ну і? – запитала Вікторія.

- Сказала, щоб ми сьогодні ж прилітали, бо через два дні операція, уявляєш?

- Так швидко? – запитала Вікторія.

- Я теж здивована, але, мабуть, це на краще, - промовила Оля.

- Напевне, хвилюєшся?

- Цілу ніч не могла знайти собі місця, ледь дочекалася ранку. Вибач, що так рано прийшла, - сказала подруга.

- Ні, нічого, я не спала. То ти сьогодні вже летиш? – поцікавилася Вікторія.

- Так, зараз квитки замовлю. От, приїхала попрощатися, - відповіла Оля.

- Скільки часу тебе не буде? – запитала Вікторія.

- Не знаю, лікар сказав, якщо все пройде добре, то - місяць, а далі вдома можна доліковуватися, тоді вже нічого страшного, - сказала Оля.

- Ну, тоді удачі вам там, щоб все пройшло якнайкраще. Я телефонуватиму, - сказала Вікторія, обійнявши Олю.

- Добре, до зустрічі,- попрощалася Оля і вийшла з палати.

Вікторія дуже сподівалася на те, що все пройде добре і нарешті всі будуть щасливі.

Через якийсь час прийшли батьки, розповідали все, що сталося за період після їхньої сварки. І якось швидко час минув, ось уже майже 15.00. Вікторія одягла халат і вийшла з палати. У коридорі вона зустрічала хворих з різними травмами. Хтось був з поломаною ногою і медсестра допомагала йому зайти в палату, інший помалу виходив на вулицю, тримаючись за бік.

Надворі було напрочуд тепло, незважаючи на пізню осінь, але не завадив би светр. Вікторія пішла парком, на лавках дехто розмовляв з родичами або знайомими, хтось читав книгу чи газету, а хтось просто прогулювався. Вікторія оглянула сквер і, нікого знайомого не помітивши, попрямувала до вільної лавки. Сіла, замислившись, аж раптом почула голос:

- Вам варто було б одягатися тепліше, - поряд стояв чоловік, одягнений у сіре пальто.

- Сьогодні тепло, - відповіла Вікторія, впізнавши його постать.

- Чесно кажучи, я сумнівався, що ви прийдете після того, що сталося, - сказав чоловік.

- Гадаю, з мого боку це був би неправильний вчинок – не прийти, адже лист був адресований мені та ще й з підписом «Провідник», - це ж як привіт з минулого, - відповіла Вікторія.

- Я думаю, що вам дуже цікаво, навіщо ми знову зустрілися, - сказав чоловік.

- Це ви були вранці в лікарні, чи не так? – запитала Вікторія.

- Не будемо про деталі, - сказав чоловік.

- Добре. То що сталося? – запитала Вікторія.

- Хотів переконатися, що з вами все гаразд, - спокійно відповів чоловік.

- Переконатися, що я ні про що не здогадалася? – запитала Вікторія.

- Ви про що? – запитав, насторожившись, чоловік.

- Та так, пусте,- сказала Вікторія, замислюючись.

- Ну, що я можу вам побажати - не потрібно розчаровуватися у своїх мріях, а то вони самі у вас розчаруються, - порадив чоловік.

- Запевняю вас, немає чого вже хвилюватися, - сказала Оля.

- Ну, тоді добре, - мовив чоловік, встаючи з лавки, і раптом з його кишені щось випало. Вікторія побачила, що це було посвідчення.

- У вас тут... - хотіла сказати Вікторія і прочитала надпис: «Інститут досліджень».

- Та це так, нічого, - сказав, захвилювавшись, чоловік.

- Добре, - сказала Вікторія, також підіймаючись з лавки.

«Якось все дивно, щось тут не те» - думала Вікторія дорогою до своєї палати.

З голови не виходили ні записка, ні зустріч у парку. «Інститут досліджень...» - до чого це посвідчення?

VII

Випадковість трапляється і зникає з надією, що ти зможеш її знайти серед безлічі інших речей у світі. Вислів: «Ми творці своєї долі і від нас залежить, якою вона буде» - на сьогодні став нічим іншим, як умінням показати, що ти щось знаєш, але аж ніяк не те, що ти щось розумієш...

Прикро усвідомлювати, що знову щось не так, знову щось зіпсувалося, але ж все було так добре... Про все це думала Вікторія, пильно вдивляючись у будинки, які ніби прокидалися зі сну. Проте вона знала, що насправді вони ніколи не сплять. Люди лише зрідка проходили вулицею, важко було розгледіти обличчя, але їхня хода виказувала, що вони кудись поспішають. А хтось саме прокидався і, не поспішаючи, ішов на кухню ставити чайник. Вікторія знала напевне, що її сусід теж прокинувся, і, як завжди, пішов випити чаю. Чому чаю? Аромат малини і смородини Вікторія ніколи не могла забути, ось уже впродовж років, щоранку, він відчувався в кухні завдяки сусідові. Було чути його важкі кроки, видно трохи незграбні руки, які відчиняли вікно, і саме звідти ринув приємний аромат трав. Вікторія не знала цю людину, але багато про неї могла розповісти.

Сьогоднішній день розпочався інакше, аніж зазвичай, все було іншим. Телефонувала Оля і сказала, що вони вже приїхали і зараз дитина в лікаря. З житлом не було проблем, їм допомогли. Вікторія зраділа таким новинам і не могла повірити, що все це не сон.

Ресторан був спочатку спорожнілим, та коли працівники дізнались, що Вікторія - знову власниця, вирішили повернутися і вже за кілька днів він відновив свою роботу під новою назвою - «Кухня здійснених мрій». І все владналося, тепер батьки частенько навідували Вікторію. Вони дуже хотіли, щоб вона перейшла до них жити, а та жартома відповідала: «Ну як же я проживу без аромату малини і смородини?». Вікторія увесь день проводила в ресторані з працівниками і відвідувачами, їй приємно було бути там, де вона почувалася потрібною.

Чомусь вже забулася та історія зі сном і мріями. Минали години, тижні, місяці. Але один випадок, одна хвилина, один погляд знову змінив життя і примусив згадати все.

VIII

- Катя, скажеш Олександрю, щоб він не привозив на завтра фруктів, нам вистачить. Тим паче Андрій казав, що на завтра інше меню, без фруктів, - мовила Вікторія, виходячи з ресторану.

- Добре, а ти сьогодні ще будеш? – запитала чорноволоса дівчина біля стійки бару.

- Не знаю, думала до Олі з'їздити, побачити, як там її дитина, - відповіла Вікторія.

- Тоді їдь, якщо потрібно буде - я зателефоную, - сказала дівчина.

- Добре, до зв'язку, - мовила Вікторія і вийшла з ресторану.

Погода сьогодні була сонячною, незважаючи на те, що нещодавно розтанув сніг і під ногами відчувався холод землі. Люду на вулиці було більш ніж достатньо - і не дивно, бо сьогодні - понеділок, початок робочого тижня, а на годиннику лише 12.35. Вікторія вирішила пройтися до квартири, тим більше, до ресторану вона завжди ходить пішки, дещо взяти і поїхати до подруги, яка нещодавно приїхала з-за кордону, де лікувала дитину. Трошки пришвидшивши ходу, попрямувала вздовж вулиці і раптом...

- Ой, вибачте.... – сказала Вікторія, нашттовхнувшись на хлопця, котрий, як пізніше вона пригадає, був у чорному одязі з капюшоном на голові, хоча на вулиці було не так уже й холодно.

- Пусте, - сказав хлопець, лише трохи показавши обличчя, і пішов далі.

Вікторія зупинилася.

- Цей голос... і... обличчя... Ніхто?

- Зачекайте, будь ласка! – гукнула Вікторія, попрямувавши за хлопцем, але він лише прискорив ходу.

- Я хочу вас дещо запитати, зачекайте! - знову гукнула Вікторія.

Хлопець завернув у провулок, Вікторія пішла за ним. Вона думала, що якщо він не зупиниться, то вона хоча б побачить, куди він пішов, і прийде наступного разу. Так і сталося. Він, пройшовши ще трохи, зайшов у кафе. Вікторія вирішила зайти туди також і відразу, сівши на крайній столик, почувла:

- Сашко, дякую, що підмінив, - сказав той хлопець, з яким зустрілась Вікторія.

- Та завжди - будь ласка. До того ж, я тобі був винен за минулу неділю, пам'ятаєш? – запитав хлопець.

- Так, пригадую.

- Отже, тепер ми квити, - сказав, посміхаючись, Сашко. - Ну добре, тоді я йду, бувай.

- До завтра, - сказав юнак.

Вікторія не знала, що і думати - перед її очима був Ніхто, той самий, з її сну.

- Що відбувається? – запитала сама себе Вікторія.

- Щось будете замовляти? – запитала дівчина-офіціант у Вікторії.

- Ні, я вже йду, – відповіла та і швидко вийшла.

- Не день, а жах повний, - сказала офіціантка, підходячи до барної стійки.

- А хто це був? – запитав хлопець, також помітивши, як хтось швидко виходить з кафе.

- Дівчина, якась дивна. Сиділа за столиком, а коли я підійшла до неї, щоб отримати замовлення, вона встала і швидко вийшла з кафе.

- Так, дійсно дивна... - сказав хлопець, нахмуривши брови і про щось задумуючись.

У Вікторії перед очима за лічені секунди пролетів той сон, все, що з нею трапилося. Вона не вірила своїм очам, спочатку - той чоловік у лікарні, а потім - це... Вікторія, повернувшись додому, вирішила іншим разом піти до Олі. Але так хотілося з кимось поговорити! Вона включила автовідповідач, там був один запис. «Вікторіє, привіт. Де ти пропадаєш? Я дзвонила тобі щойно, але твій телефон залишився в ресторані. Мені сказали, що ти мала приїхати до мене, але мене зараз немає вдома, я думаю, що встигла тебе попередити. Приїжджай у неділю, поїдемо на природу, там і поговоримо. Добре? Але в будь-якому разі зателефонуй мені. Бувай.»

- Може, це на краще, - сказала Вікторія і лягла на ліжку. - Тут щось не так, чому він від мене втікав? Записка!

Вікторія встала і почала пригадувати, куди вона її поділа.

- Але ж це було так давно, де ж мені її шукати? – запитала сама себе Вікторія.

Проте внутрішній голос ніби нашіптував: навіщо тобі все це, у тебе все добре, не варто згадувати минуле.

- Завтра про все дізнаюся, – сказала собі Вікторія і вийшла з квартири.

Інколи ми не хочемо зрозуміти те, що колись сталося, і прагнемо уникнути деталей, які б нав'язали сумніви щодо чогось. Але, самі цього не розуміючи, знову руйнуємо своє життя. Правда - яка вона? Напевне, як новонароджене дитя, така ж беззахисна, щира і водночас справжня та не зіпсована світом.

Наступного дня Вікторія пішла до того кафе. Вона не знала, що говорити, як поводитися. Там не було майже нікого, хіба що двоє дівчат, які вирішили випити кави. Вікторія побачила за барною стійкою дівчину.

- Добрий день. Що будете пити? – запитала дівчина, коли Вікторія підійшла до барної стійки.

- Воду без газу, – сказала Вікторія, уможовитись на стільці.

- Ось, будь ласка, - дівчина поставила склянку з водою перед Вікторією.

- Скажіть, а Ігор сьогодні буде? (Вікторія ще минулого разу помітила бейджик з іменем), – запитала Вікторія.

- А ви...

- Знайома, - відповіла невимушено.

- А, він зараз має бути, ми відчиняємося о 9.00, це я лише коли приходжу раніше, то відчиняю відразу, - пояснила офіціант.

- А давно він тут працює? – запитала Вікторія.

- Він сам вам не розповідав? – здивувалася дівчина.

- Просто ми давно з ним не бачилися, а мені підказали, що він тут працює, - відповіла Вікторія.

- Я сюди прийшла приблизно рік тому, то він вже тут працював, – сказала дівчина, - ну от, до речі, і він.

До кафе зайшов Ігор.

- Привіт! Тут до тебе прийшла знайома, - сказала дівчина, коли хлопець підійшов ближче.

- Привіт. Я вас слу... хаю...

- Привіт, - відповіла Вікторія.

- Олено, можеш іти, я сам впораюся, - сказав Ігор. - Все-таки ти вчора тут була.

- Що відбувається? – запитала Вікторія.

- Ти про що?

- Не прикидайся. Як ти потрапив у мій сон? Чому ти тікав учора від мене? Що це все означає? – запитала Вікторія, насупившись.

- Важко все це пояснити, - сказав хлопець.

- Нічого, я спробую зрозуміти. Тепер все, що в мене є, і все, що було, виявиться чийось розіграшем, так? – запитала Вікторія.

- Ні, це не розіграш. Чому ти не зателефонувала? – запитав Ігор.

- Тобі? У мене немає твого номера, куди дзвонити? – здивувалась Вікторія.

- Як? У лікарні я залишив тобі квіти і записку, там...

- Не було номера, - відповіла Вікторія.

- Цього не може бути, я написав, щоб ти одужувала і якщо захочеш знати правду, щоб зателефонувала, - пояснив Ігор.

- Ні, там було не... так. Не може бути, невже Оля має до цього якесь відношення? – запитала Вікторія.

- Ти навіть не можеш собі уявити, яке саме, - сказав з сумом в голосі Ігор.
- То може, ти нарешті поясниш, що сталося?
- Мені шкода, що до цього мають пряме відношення твої рідні, - промовив хлопець.
- Яке?
- Це не був просто сон, але й не цілковита реальність . Тебе силоміць ввели в такий стан, щоб ти змогла далі краще жити, - сказав хлопець.
- Силоміць? Краще жити? Не розумію, - спантеличено мовила Вікторія.
- Мені потрібні були гроші для того, щоб виплатити борг батька, бо ті, кому він був винен, погрожували сестрі й матері, і я хотів позичити в Сергія... Прохорова, він мій друг, як потім виявилось, твій однокласник. Коли я з ним розмовляв, до нас підійшла дівчина, твоя подруга, і запропонували пограти ролі, як під час вистави, і за це вона пообіцяла навіть більше, ніж я винен, - розповів Ігор.
- Що ти мав робити? – зі сльозами в очах запитала Вікторія.
- Той чоловік, який у твоєму сні представився Провідником, насправді - лікар. Я не знаю, як твої родичі на нього вийшли, але він на тобі провів експеримент... увів у сон і в ньому змусив тебе повірити, що все добре, - сказав хлопець.
- Екс... перимент?
- Так. Потім я зрозумів, що вони задумали, але назад дороги не було. Вони все підготували, сказали, що говорити, а далі, як вони мені казали, діло техніки, - розгублено продовжував юнак.
- Ні... ні, вони... вони не могли цього зробити, ні... - повторювала Вікторія і по її щоках бігли сльози.
- Вікторіє, вибач, я розумію, що трапилося. Вибач, що я на це погодився, я не міг інакше, - виправдовувався, як міг, Ігор.
- Вихід є завжди, але ти тут ні до чого, - сказала Вікторія, витираючи сльози, - покажеш, де працює той лікар?
- Так, я ж перед тобою завинив, - відповів юнак.
- Ні, я знаю, хто винен, - заперечила Вікторія.
- Ну то що, ідемо? – запитав Ігор.
- А...
- Олена, можна тебе на хвилину? - гукнув він офіціантку.
- Що? – запитала та.
- Заміни мене на годину, - попросив Ігор.
- Щось сталося? - запитала дівчина, побачивши заплакану Вікторію.
- Затримайся ще на годинку, будь ласка.
- Добре, тільки на годину і не більше, - погодилася дівчина.
- Дякую. Ідемо, - сказав Ігор і вони з Вікторією вийшли на вулицю.
- Це далеко? – запитала Вікторія
- Ні, ось за цим будинком, - відповів хлопець, показавши на багатопверхівку.
- А Сергій про це знає? – запитала Вікторія.
- Ні, твоя подруга просто почула мою з ним розмову, і коли я вийшов, вона мене зустріла і запропонувала в такий спосіб заробити гроші, - пояснив Ігор.
- Виходить, це вона все спланувала?

- Щодо цього сумніваюся. З нею, коли я прийшов до лікаря, була ще жінка років 50-ти, - сказав хлопець.

- Хм... як же я могла забути - мама... Ось чому вона кілька разів пропонувала мені переїхати до неї жити і щодо ресторану також хотіла допомогти... Боялася, що я тебе зустріну, або про щось дізнаюся, - міркувала вголос Вікторія.

- Ну, от і прийшли, - сказав хлопець, зупинившись.

Перед ними постала багатоповерхівка з надписом «ІНСТИТУТ ДОСЛІДЖЕННЯ».

- Як же я не зрозуміла, бейджик у того чоловіка випав під час нашої розмови – з таким самим надписом! - вигукнула Вікторія.

- Ти з ним говорила? – запитав Ігор.

- Так. Він, напевно, перевіряв, чи я нічого не запідозрила, - пояснила Вікторія.

- Ну що, ти не передумала? – запитав хлопець.

- Ні, - рішуче сказала Вікторія і вони увішли всередину.

Ліфт зупинився на 5-му поверсі і Вікторія з Ігорем вийшли.

- Добрий день. Лікар Розумовський у себе? – запитав Ігор у жінки, яка сиділа в приймальні.

- Так, але в нього зараз обід, - відповіла рудоволоса жінка.

- Нічого, з нами йому буде приємніше їсти, - сказала Вікторія і попрямувала до кабінету.

- Я сказала, до нього не можна, - повторила жінка і хотіла зупинити Вікторію, але Ігор їй не дозволив.

- Він нам буде радий, не хвилюйтеся, - сказав Ігор, силоміць посадивши жінку в крісло і пішов услід за Вікторією.

Відчинивши двері кабінету, вони побачили, що в кріслі сидів чоловік і щось читав.

- Доброго дня, пане Провідник, - сказала Вікторія, увійшовши.

- Що за... Вікторія?... Ігор? – запитав здивовано той.

- І вам доброго дня! – відповів Ігор, зачинивши за собою двері.

- То тепер ви лікар Розумовський, так? А Провідник якось краще звучить, хіба ні? – запитала Вікторія, сідаючи за стіл.

- Я вам все поясню... – намагався говорити лікар.

- Та вже зробіть нам таку ласку, - сказала Вікторія.

- Що ви хочете знати? – запитав той.

- Що ви зі мною зробили? – суворим голосом вимовила дівчина.

- Створив штучний сон, увівши в нього лише справжніх людей, - сказав чоловік.

- Чия то була ініціатива? – запитала Вікторія.

- Ольги і...

- Кого? – запитав вже Ігор.

- Твоєї матері, Вікторіє, - відповів чоловік.

- Ніхто й не сумнівався. А... сюжет, навіть смішно звучить, хто запропонував? – запитала Вікторія.

- Ольга, вона прийшла до мене і розповіла мені про вас. Я вирішив допомогти. Далі Ольга розповіла про ваші мрії.

- І у вас вистачило мужності використати мрії чужої людини, увійти в підсвідомість і навести там лад, зробити це так, як комусь потрібно, - сказала Вікторія.

- Це нова сторінка в історії медицини і немає тут нічого протизаконного. Тим паче, вони підписали всі папери, – пояснив лікар.

- Які? – здивувалася Вікторія.

- Зараз, хвилинку, - сказав чоловік і дістав з шухляди документи, - ось вони.

- Що там? - запитала Вікторія.

- Читайте самі, - відповів той.

- Дозвіл на проведення дослідю. Я, ... Ольга Андріївна, та я, Невська Галина Йосипівна, даємо дозвіл на проведення дослідю над Невською Вікторією... у разі смерті пацієнта ми та ті, хто причетний до проведення дослідю, не несемо відповідальності... і в разі смерті причиною є психічне захворювання... довідка додається, - читала Вікторія заключення кількох лікарів, що визнали її психічно хворою, і з її очей котилися сльози.

- Майте на увазі, лікарю, якщо ви кажете неправду, - почав був Ігор.

- Мені немає чого хвилюватися, запитайте в них, - сказав чоловік, забравши документи.

- Як вони могли таке зробити? Як? – запитувала Вікторія.

- Ось той прилад, який ви використовували? – запитав Ігор, підійшовши до іншого столу, на якому лежав якийсь пристрій.

- Так, а що?

Ігор узяв прилад і підніс до відчиненого вікна.

- Що ви робите, яке ви маєте право? Я міліцію зараз викличу! – кричав чоловік, зриваючись з крісла.

- Гаразд, не забудьте лише розповісти, чим ви тут займаєтеся, як людей гіпнотизуєте, все розкажете, на що витрачаються державні гроші! - вигукнув Ігор і викинув прилад за вікно.

- Ні!!! – крикнув чоловік, підбігаючи до вікна. - Ви мені за це заплатите, - сердито сказав він і швидко вийшов з кабінету.

- Ти звільнена! – гукнув до жінки з приймальні і швидко побіг сходами донизу.

- Ідемо, нам тут вже нічого робити, - сказав Ігор і вони пішли.

Коли виходили, секретарка плакала.

- Не хвилюйтеся, вам все одно довелося б шукати роботу за кілька днів, вашого боса рано чи пізно чекають грати, - сказала Вікторія.

І вони також спустилися ліфтом донизу. Біля приміщення лікар збирав усе те, що лишилося від приладу.

- Можете не квапитись, за ґратами вам буде чим зайнятися, - сказав Ігор.

- Ви за це заплатите! – кричав услід лікар.

- Як вони могли так зі мною вчинити? – все ще не могла оговтатися Вікторія.

- Знаєш, вони, напевно, хотіли якнайкраще для тебе, – сказав Ігор.

- Ні, тоді б вони такого не зробили, - заперечила дівчина.

- А про те, що ти хвора...

- Ні, це наклеп, - сказала Вікторія, перебивши хлопця.

За кілька кроків Вікторія сказала:

- Дякую за допомогу, не знаю, чи я сама змогла б.
- Пусте, я був перед тобою в боргу, - сказав Ігор.
- Добре, тоді - до нової зустрічі, - не стала заперечувати Вікторія.
- Так, телефонуй, коли буде щось потрібно, - сказав Ігор і Вікторія повернула на інший бік вулиці і згодом зникла за рогом.
- Але в тебе немає мого номера телефону, - сказав Ігор і зайшов у кафе, де працював.

IX

Вікторія думала, що раз і назавжди розділила своє життя на «до» і «після» аварії, але виявилось, що те, що так хотілося забути, знову нагадує про себе, та ще й з важкими наслідками. Проте не буває нічого просто так, хтозна – може, із закінченням чорної смуги у житті розпочнеться довша - біла?

Вікторія не хотіла телефонувати і чути пояснення рідних, вона хотіла бачити їх обличчя та очі, які, здавалося, випромінювали правду, доброту та любов.

Кожного дня Вікторія збиралася з думками, аналізувала почуте від лікаря та Ігоря, і що частіше вона пригадувала всі подробиці цієї історії, то важче їй доводилося підбирати слова для розмови з рідними. Та все-таки бажання дізнатися правду перебороло відтягнення довгоочікуваної розмови. Вікторія сіла в авто і чимдуж поїхала знайомою дорогою за місто. За вікном миготіли люди, машини і згодом - старі довгожителі лісу – дерева. Під'їжджаючи до подвір'я батьків, Вікторія помітила на дорозі знайому машину. Зупинившись неподалік, щоб не було видно її авто з перших вікон будинку, вийшла і попрямувала до батьків. При вході на столі милував око гарний букет, але дещо псувала його красу єдина зів'яла квітка, що так безпомічно опустила свої, уже пожовклі, листочки. Увійшовши, Вікторія почула якісь голоси і, прочинивши двері кімнати, побачила маму і Олю, які спокійно пили чай.

- От чого я не чекала, то це побачити вас тут разом. Ризиковано тобі, Олю, з'являтися тут і з моєю мамою про щось шепотітися, я ж можу щось запідозрити, - промовила лукаво Вікторія, увійшовши до кімнати та сідаючи на стілець.

- Вікторія? Що ти тут робиш, а як же ресторан? – запитала мама.

- Та не переживайте, мамо, психічно хворій людині, - так, здається, написано в договорі, не можна управляти рестораном, так, Олю? – запитала Вікторія.

- Ти про що? Який договір? – запинаючись, проговорила Оля.

- Можете не прикидатися, я все знаю, і не варто хвилюватися, що я про це все думаю, як дізналася, та все інше. Єдине, що мене цікавить - що вас підштовхнуло піти на таке? – запитала Вікторія, поглядаючи то на Олю, то на маму.

- Доню, це все твоя фантазія, ці сни, про які ти розповідала, вони заважали тобі побачити реальний світ. Пригадай, що було, коли ти розчарувалася після першого падіння? Ти почала марити у снах, - сказала мама.

- От що! Тобто, це все було підлаштовано вже давно, після нашої з вами сварки, - сказала Вікторія, продовжуючи. - Ви не могли мене вже тоді контролювати, забороняти щось, а тут вірна подруга Оля, яка «зливала» потрібну інформацію, розпитувала і давала поради в образі мами, так?

- Ні, я сама вже не мала сил дивитися, як ти не можеш з усім впоратися, і твоя мама тут ні до чого, - сказала Оля.

- Та невже? Напевне, і підписи в документі теж не ваші? – запитала Вікторія, поглянувши на маму.

- Я не могла на все це дивитися, я ж мати... я мушу щось робити для своєї дитини, - сказала, вже зі сльозами на очах, мама Вікторії.

- Підписавши, фактично, договір про смерть у разі невдалого експерименту над живою... живою, мамо, людиною!!! – вигукнула Вікторія, не реагуючи на мамині сльози.

- Це все моя вина, - сказала Оля з похмурим обличчям. - Я тільки хотіла тобі допомогти.

- Допомогла? Задоволена? А я, знаєш, не дуже, - сказала Вікторія.

- Вибач, я ж спеціально поїхала тоді чим швидше за кордон, аби лише тобі було добре, - сказала Оля.

- Добре? То ти придумала хворобу своєї дитини, яка цілком здорова, лише щоб я нічого не дізналася? То яка ти тоді мати? – запитувала Вікторія і не вірила, що і тут було місце для брехні.

- Та це ж все несерйозно, - сказала Оля.

- Тепер це так називається. Знаєте, ви думаєте, що створивши для мене сон, використавши мої мрії, зробивши хворою дитину, яка насправді здорова, та використавши всіх людей, які були задіяні у сні, ви чекатимете від мене подяки? – обурилася Оля.

- Ні, - розуміння, для чого ми це робимо, - сказала мама.

- Так, я розумію. Це ж, за вашою логікою, якщо в мене якісь там психічні розлади, то коли все дійде до того, що я вже буду не я, вам доведеться панькатися, доглядаючи мене і витрачаючи весь вільний час, - сказала Вікторія.

- Не кажи так, тоді б я не робила такого, - сказала мама.

- Та ви, попри все, зробили ще гірше, - сказала Вікторія.

- Чому ти не розумієш... - з сумом сказала мама.

- Та досить вже заперечувати, я все одно вже в це не повірю. Та все-таки це ти, Олю, вирвала шматочок того папірця, якого прислав мені Ігор, тоді, у лікарні? – запитала Вікторія.

- Це для тебе було краще, аніж знову згадувати про щось погане, потрібен був відпочинок, - сказала Оля.

- Я так вам тоді повірила, що навіть забула той факт, що як же це так, потрапити під машину і не отримати ніякого поранення, від чого, з ваших слів, я лежала без свідомості цілий день, а все виявилось - ось чому, - сказала Вікторія.

- Але ж тобі було добре після того, що сталося, навіть ресторан став процвітати, - сказала Оля.

- Ніхто не сумнівається, - з іронією сказала Вікторія. - До речі, це ти ж тоді приходила до Сергія Прохорова, коли Ігор був у нього, і я не сумніваюся, що без тебе тут знову не обійшлося. Думала, що він справді змінився і вирішив віддати ресторан, а ви у сні навмисне показали неправду, щоб я нічого не запідозрила. Скільки ви йому заплатили? – запитала Вікторія.

- Тепер ти знову у всьому бачиш неправду, - сказала мама.

- Ні, тепер я побачила справжнє обличчя неправди, брехні. Я бачу, ви навіть не розумієте, що, вирішивши змінити мою свідомість, самі не в змозі виправити свою. На кого ви перетворюєтесь? Ви задля якоїсь мети готові піти на все, і начхати вам на почуття тієї дитини, тих людей, яких ви використовували, - сказала Вікторія і рушила іти з будинку.

- Зачекай, це ж все в минулому, тепер все добре, - сказала мама.

- Ні, не добре. Ви бачите себе красивими і добрими, як оті квіти, але ви не відчуваєте себе по-справжньому бажаними, бо та одна квітка, що зів'яла, псує вам все. Ви не можете її викинути, але ви бажаєте її змінити так, як хочеться вам, і начхати, що вона думає, начхати, чого саме їй не вистачає, - сказала Вікторія і вийшла з будинку.

За вікном миготіли похмурі та веселі обличчя, і Вікторія знову переконалася, що не лише в неї бувають проблеми, але яким би одноманітним було життя, коли б все вдавалося без важких і болючих падінь. Тепер вона впевнена - якщо світ вирішив не допомагати їй реалізувати мрії, вона використає його і сама розпочне його змінювати, і будь-хто нехай буде певен – все навколо стане іншим.